

[Hauge.]

mæssig og uretfærdig Maade havde udtalt mig om hans Stilling til den nye Revisionsordning.

„Jeg maa,“ sagde han, „bestemt frabede mig, at man glemmer, at Initiativet er taget af mig, og at man vil paadutte mig, at jeg aldeles ingen Sans har haft for, at vor Revisionsordning trængte til en Ændring.“

Ja, hvad Initiativet angaar, tror jeg alligevel det for den højtærede Ministers Vedkommende væsentlig indskrænker sig til, at han har nedsat en Kommission. Jeg tror, Sagen i sin Tid blev forberedt i Statsrevisionen. Men hvad enten nu det ene eller andet er Tilfældet — jeg har paa ingen Maade frakendt den højtærede Minister Interesse for Sagen —, vil jeg dog fremhæve, at det var under den socialdemokratiske Regering, under Ministeriet Stauning, at den nye Revisionsordning blev gennemført, og jeg vil paastaa, at det var overordentlig vanskeligt at faa den gennemført.

I denne Forbindelse vil jeg minde om, at der under den socialdemokratiske Regering blev gennemført en anden Ordning, der ogsaa var af stor Vigtighed. Det var tidligere saaledes, at naar man havde faaet Finanslovforslaget vedtaget, og det var fastlagt, hvad de enkelte Ministre kunde anvende i Henhold til Finansloven, blev der i mange Tilfælde administreret, uden at der fra Finansministerens Side førtes nogen virkelig Kontrol, og Resultaterne af denne Administration viste sig meget hurtigt derved, at der maatte søges Tillægsbevillinger, der ofte i betænkelig Grad nærmede sig i Størrelse til selve Finanslovforslaget. Vore Tillægsbevillingslove svulmede op Aar efter Aar. Det skyldtes ikke mindst den Omstændighed, at de enkelte Fagministre gik til Finansudvalget uden i Forvejen at have indhentet Finansministerens Tilladelse til at søge ny Bevilling, og Resultatet deraf blev, at man først i sidste Øjeblik, naar Finansaaaret var ved at udløbe, fik virkelig Klarhed over, hvad Statens Udgifter havde været i Aaret. Det blev saaledes, at selve Budgettet ikke var nogen egentlig Norm for de Udgifter, Staten havde. Under den socialdemokratiske Regering blev dette Forhold ændret, idet der med Billigelse af samtlige Ministerier blev indført den Nyordning, at naar den enkelte Fagminister gik til Finansudvalget, maatte han i Forvejen have indhentet Finansministerens udtrykkelige Bemyndigelse til at søge Bevillingen, og jeg tror, jeg tør sige, at Finansudvalget finder, at denne Nyordning er i høj Grad rimelig. Sker det

nu — det kan jo ske af Vanvare —, at en eller anden Minister ikke udtrykkelig har fremhævet — naar hansøger en Bevilling, der ikke har Hjemmel noget Sted, og som han skal have Finansudvalgets Billigelse til —, at han har indhentet Finansministerens Bemyndigelse, saa vaager Finansudvalget nu nøje over, at der paa Meddelelsen til det kommer til at staa, at Finansministeren har givet sin Tilslutning til det.

Den højtærede Finansminister kunde heller ikke finde, at der var nogen som helst Grund til at rose den tidligere Regering for, at den havde kunnet undgaa at optage Statslaan og tværtimod havde været i Stand til at afbetale paa Statsgælden. Den højtærede Minister siger, at de 40 Mill. Kr., som blev afbetalt paa den Gæld, der var stiftet i Nationalbanken, kun blev tilvejebragt paa den Maade, at man udskrev nye Skatter, og han følte sig fuldkommen overbevist om, at hvis det var ham, der skulde have udskrevet disse Skatter, vilde man ikke have rost ham for det. Det ved jeg ikke noget om, det kan man ikke faa noget virkeligt Bevis for, for den højtærede Finansminister gav sig ikke til at udskrive nye Skatter for at faa denne Gæld afbetalt, den stod paa Regnskabet uafbetalt, da den socialdemokratiske Regering tiltraadte i 1924. Men jeg vil sige til den højtærede Finansminister, at det er da ulige bedre at bruge nye Skatter til at afbetale gammel Gæld med, end det er at udskrive nye Skatter til at betale ny Gældstiftelse med. Den højtærede Finansminister kunde heller ikke erkende, at der var nogen Grund til at rose Ministeriet Stauning, fordi det har været i Stand til at konvertere det kostbare Dollarlaan, som der skulde gives 8 pCt. i Rente for, og han siger, at denne Konvertering var ikke Udtryk for nogen Konsolideringspolitik. Nej, det kan jo være rigtigt nok, men jeg vil sige til den højtærede Finansminister og til Venstre, der har saa travlt med at forringe Socialdemokratiets Styre, at denne Konvertering af det amerikanske Dollarlaan blev først mulig derved, at den socialdemokratiske Regering havde bragt vore Valutaforhold i Orden. Da Ministeriet Neergaard opgav Ævred i Foraaret 1924, var vore Valutaforhold ikke i Orden. Det er jo en kendt Sag, at vi da havde en svingende Kronekurs; det er en kendt Sag, at Ministeriet Neergaard gjorde forgæves Forsøg paa at bringe vore Valutaforhold i Orden og faa en Stabilisering i det mindste af Kronekursen; det er en Kendsgerning, at Venstres Forsøg paa at samle Partierne til Enighed om en Valutaordning